

L'ENERGIA DEL NÚVOL NET

Et va cridar i tu vas dir: “a mi?” De seguit vas mirar a dins. “Qui deu ser?” Et feia gestos, però, com que els vidres feien reflexos de mirall, no el coneixies, tanmateix vas entrar. Fins que no vas ser ben a dintre, no vas veure qui era. “Home, i tant, tu!” Us encaixàreu les mans i us fonguéreu en una abraçada. Potser havies d’haver dit bon dia, però vas exclamar “quant temps!”, perquè volies fer notar que t’impressionava veure com s’havia tornat. “Què vols prendre?” “El mateix que tu.”

Xerrava relaxat i decidit. No et vas fixar tant en allò que deia com en el ritme de la seva expressió. Aquell xicot emanava frescor i s’encomanava. Tenia alguns anys més que tu i els cabells no tan negres, però partits amb aquella clenxa que el temps havia escurçat i encara molls de dutxa, li feien joc amb la blancor de matí que duia a la camisa. S’explicava amb els gestos oberts, segurs, reposats i tenia la claror a dins dels ulls, a més feia bona olor, potser de núvol net. Com havia canviat!

Quan es van acabar les primeres paraules, volies que t’expliqués què havia fet per canviar tant, per això vas emprar la retòrica: “I tu què, com et va la vida?” Aleshores, com qui no hi dóna importància perquè sap que en té molta, et va dir: “Mira, aquest matí m’he aixecat una mica més aviat i he anat a fer 9 quilòmetres.” De seguida no ho vas entendre. Què volia dir anar a fer 9 quilòmetres? Mentre anava dient ho vas deduir. “Aquest

va a córrer.” Et va venir al cap una llambregada teva infinitament remota, fou en aquella època d’estudiant que, molt de tant en tant, un cop al mes potser, havies pujat a Montjuïc. D’allò, feia tant temps que només en recordaves l’ombra de la pujada de la Font del Gat i una samarreta verda que qui sap on para, però ja t’estava bé de tornar-ho a oblidar en aquell instant mateix perquè, aquell dia no t’interessava el teu passat, aleshores preferies mil vegades recordar el futur, poder-te tenir davant, per parlar amb la teva imatge, amb tu mateix i veure’t tal com fores al cap d’uns anys.

Afegí que hi havia estat encara no tres quarts d’hora i et va semblar una proesa titànica. Primer aguantar més de quaranta minuts corrent, després fer un tros tan llarg com el que va del teu poble fins al de la vora i, per acabar, fer-ho, ni caminant ni amb bicicleta, corrent tota l’estona. “Déu n’hi do!”, vas fer. “Em trobo bé, sento la sang circular pertot arreu i a més m’agrada.” No cal dir que a partir d’aquí et va omplir el cap amb el mar dels avantatges que té això de córrer. Després, durant el dia, hi vas pensar, recordaves aquella frescor i aquell xicot, encara que fos més gran que tu, t’hagués agradat poder-t’hi assemblar.

Poc temps després, vas anar amb la família a regirar en una llibreria d’aquelles tan grans que fan ara. Mentre et distreies a mirar títols i cobertes, la canalla voltava per aquell laberint d’estants. De tant en tant prenies un llibre, la tapa del qual et devia fer més patxoca que les altres, i el fullejaves. Mentre tenies l’atenció distreta damunt una coberta, el més petit, que aleshores rondava els quatre anys, va venir amb un llibre a la mà. “Pare, compra aquest llibre.”

El vas prendre i en llegires el títol: *Los 10 secretos de la abundante felicidad*. Et va xocar l’*abundante* i encara

més la *felicidad*. Era un manual d'autoajuda d'un autor americà. Mai no t'han agradat aquests llibres, sempre has estat del parer que la vida és més complexa i les coses del món no són tan fàcils d'arreglar com qui guisa un plat seguint els passos d'una recepta. Això no obstant, aquell llibre te'l presentava el teu fill. L'havia escollit entre una mar inquantificable. El xaval encara no sabia llegir. Per què justament aquell? Per què un que tractava sobre la felicitat? Sempre li havies vist una intuïció molt fina i algun altre cop t'havies adonat que s'havia avançat a algun esdeveniment. Aquella troballa innocent et va semblar que no podia ser una casualitat, en tot plegat hi havia d'haver alguna premonició. Hi havia un missatge, l'havies de descobrir i n'havies de fer cas. El vas comprar i el vas llegir. Estava constituït de deu capítols, cada un era una clau, si en feies cas, l'autor et garantia assolir la felicitat. Una de les claus consistia a sortir de casa una hora cada dia per prendre contacte amb la natura i recomanava que durant aquesta estona es practiqués alguna activitat física.

Va passar temps, no saps quant però en va passar. Vas jeure al sofà, vas pujar escales, et vas mirar al mirall cada matí i cada matí vas veure aquelles ulleres que no t'agradaven. "Encara no toquen", et deies, hauries preferit veure-t'hi amb la cara d'aquell xicot, al mirall. Després hi havia l'esquena i la mà als ronyons i aquell pes i aquella desgana i la frase com una sentència de plom: "Anem on vulgueu, però sobretot que no calgui caminar." Des del dia de la trobada, arreu et seguia l'olor de núvol net i els seus consells. Aquella veu, com un rau-rau, et deia que així no podies tirar endavant. La vida no s'havia de fondre tan aviat perquè a més, de viure, en tenies ganes.

Hi havia hagut senyals: havies trobat aquell xicot a qui tractaves de tu perquè eres tu i després el llibre de la felicitat. Els havies sabut llegir, ara només et calia creure el que deien. T'urgia fer un cop de cap o, més pròpiament, de cames. És clar que els anys havien passat. Pressenties però que, en algun lloc del teu cos, hi havia de quedar un tros de joventut. Havies de regirar per arreu de la teva geografia, estaves segur que en algun racó o altre hi trobaries l'afany que buscaves, la guspira que t'empenyeria a recomençar. Havies de fer per tal que, tard o d'hora, esclatés la veta de força que devia córrer per alguna vena i encara no t'havia d'haver abandonat, i és que havies descobert on volies anar perquè sabies com volies ser.

A vegades et sembla que la recerca d'aquesta energia, que encara t'havia de quedar, havia nascut molt abans. Els antecedents de tot plegat els havies de buscar més lluny de la joventut, potser en la teva prehistòria que és el lloc on els records són borrosos perquè se superposen els uns amb els altres. Tanmateix, si l'inici fou el dia de la trobada o si ja el duies a la sang, tant era. Fos com fos, havies de fer rebrotar l'energia perquè et calia resoldre el dubte, a més tenies ganes de viure els anys que t'havien de dur fins a ser el que volies ser. Al capdavall, tot ho devia fer això: les ganes de viure. Per això sovint tornava aquella olor i la seva veu: "Fes el primer pas i vindrà dia que tocaràs el cel."

Potser va ser per assegurar-te que encara et quedava energia. Tenies dubtes, i prou fonamentats com els tenies: feia tant temps que no havies fet cap tipus d'esport que ja no recordaves la intensitat d'antics esforços per comparar l'estat de forma actual. Només podies buscar en l'avenir, els ulls d'aquell xicot eren l'únic lloc on podies trobar referents clars. En el teu passat recent hi havia

massa tardes plenes de sofà i les graus de la llarga escala que, amb penes i treballs, cada dia et retornava a casa. Proves ambdues del que et temies: un deficient estat de forma i les conseqüències per a la salut. No sabies, però, si la culpa era de l'oblit, de l'edat o de la inactivitat. Quan hi penses, poses el principi en el dia que vas parlar amb el que volies ser. Per això vas trobar aquell xicot, perquè et convenia saber com era aquell amb qui t'havies de convertir.

Amb tot, feia poc que n'havies fet quaranta. Sabies que no és una edat per anar a saltirons però tampoc per començar a mirar un bastó de caminar. T'havies vist com series al cap d'uns anys i t'havies agradat. Eres optimista, sempre ho havies estat, ara però tenies l'obligació de ser-ne més. Sabies que encara no hi havia res perdut. Et quedava temps per caminar i moltes ganes, tenies un objectiu clar: havies de tocar el cel. Hi havia d'haver una guspira, però no sabies on hi havia de ser.